

TRILER

Pod krídlami
motýľa

VERONIKA BICKER

 FRAGMENT

TRILER: POD KRÍDLAMI MOTÝĽA

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Triler: Mrazivé leto
Triler: Zradný anjel
Triler: Výkrik do tmy
Krimi triler: Slzy anjela
Krimi triler – Dom smrti

Veronika Bicker
Triler: Pod krídlami motýľa – e-kniha
Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Pod krídlami
motýľa

TRILER

Pod krídlami
motýľa

VERONIKA BICKER

 FRAGMENT

1. KAPITOLA

Sobota 16. júla 2005

Dnes som zabila človeka. Ani si poriadne neuvedomujem, čo sa vlastne stalo. Keď na to pomyslím, ruky sa mi roztrasú a srdce mi začne búšiť tak prudko, že ho takmer počujem. Mám zimnicu a zdvíha sa mi žalúdok, ale možno to je tou vodkou. Pred očami sa mi ustavične objavuje ten výjav: telo, kaluž krvi, ktorá mi pripadá taká čudne neskutočná, ako ríbezľový sirup. Nevedela som, že krv môže vyzerat' takto. Netušila som, že človek jej má v sebe toľko. Nevládzem ďalej, musím to ukončiť. Iba sa bojím, že už je neskoro.

„Už si to počula?“ sotva Elena vkročila na školský dvor, rozbehla sa k nej jej najlepšia priateľka Vivien. Takú rozčúlenú ju Elena doteraz ešte nevidela. Za Vivien uháňala Nina, o trochu pomalšie, ale rovnako vzrušene.

„Čo som mala počuť?“ spýtala sa Elena, keď k nej Viv zadychčane dobehla, prehodila si batoh z pravého pleca na ľavé a snažila sa nevyzerat' príliš zvedavo.

„Našla sa mŕtvola, dolu v lese medzi Frankenachom a Lensbergom, pri hlavnej ceste. Zakopol o ňu lesník!“

Vivien sa priam zajakávala, akoby jej život závisel od toho, ako rýchlo tú novinku vykváka Elene. Tvár jej očervenela a oči žiarili, jej vlasy opäť raz pripomínali obrovskú spleť svetlozlatých lokničiek. Nahnevane si ich prečesala prstami, ale tým to len zhoršila.

„Vie sa, kto to bol?“ Elena sa z celej sily snažila, aby jej hlas znel úplne pokojne a prezrádzal len slabý záujem. Akoby jej to vôbec nenapadlo, akoby hlavná cesta pre ňu vôbec nič neznamenalala. Nerozplačem sa. Zvládnem to!

Nina, ktorá sa k nim medzitým pridala, pokrčila plecami: „Nikto miestny.“ Odhodila si dlhé hnedé kučery z tváre a zvedavo si Elenu premerala od hlavy po päty. „Nejaká cudzia baba. Zrejme ju niekto zrazil autom. Možno nehoda. Povedz, nie je to úplne...“ Elena sa mierne odvrátila a Nina ihneď zmĺkla.

Elena sa ponad hlavy kamarátok zahľadela na školskú budovu. Neprijemná sivá betónová kocka jej pripadala ešte menej lákavá než obvykle. Dokonca ani slnečné lúče na tom nedokázali nič zmeniť. Ako keby sa za jej oknami skrývala iba temná ničota. Elena si hrýzla spodnú peru, aby zadržala slzy, ktoré jej vhrkli do očí. Rýchlo sa znova pozrela na ostatné dievčatá.

Viv si zmätene žmolila prameň vlasov. Nina zhodila z pleca ružový kvietkovaný batoh a sústredene sa v ňom prehrabávala, ako keby na svete nebolo nič dôležitejšie. Keď zbadala, že ju Elena pozoruje, zdvihla hlavu a rozpačito zažmurkala.

„Určite to bola nehoda,“ uistila ju.

„Nezmysel,“ nečakane sa zamiešal do rozhovoru niekto za nimi. Elena sa nemusela ani obzrieť, aby zistila, kto to je. Ten hlas poznala veľmi dobre. Timo, jej samozvaný záchranca vo všetkých životných situáciách.

Keď k nej pristúpil a priateľsky ju štuchol do boku, letmo sa usmiala. Timo síce často býval detinský, ale občas jej rozumel lepšie než ostatní.

„Toto telo bolo zakopané, niekto ho ukryl. To nebola obyčajná dopravná nehoda.“ Urobil dramatickú prestávku a poobzeral sa okolo seba, aby sa ubezpečil, že pozornosť všetkých prítomných sa upiera naňho. „Bola to vražda.“

Dosiahol to, čo chcel. Nina s primeraným zdesením zalapala

po dychu a Elena sa mykla. Vivien sa zatvárila kriticky, zastrčila si prsty za opasok rifľových šortiek a zhupla sa na päťach dopredu a dozadu. „To je hlúposť, Timo! Chceš povedať, že medzi nami pobehuje vrah?“

Chlapec pokrčil plecami, krivo sa pousmial a ukazováčikom si posunul okuliare na nose. „Vravím len to, čo je pravda. Tú mŕtvolu niekto ukryl. Viem to od otca.“

Vivien nenápadne obrátila oči k nebu a žmurkla na Elenu. Timo nevynechal jedinú príležitosť, aby mohol spomenúť svojho otca policajta.

No spraviť dojem na Ninu bolo omnoho ľahšie. S vystrašeným výrazom v očiach sa obzerala, ako keby sa spoza najbližšieho kríka mal vyrútiť vrah. Timo zatiaľ sledoval Elenu a zjavne čakal, že mu dá za pravdu.

Už takmer pred polrokom sa totiž do Eleny strašne buchol. Neušlo to nikomu, kto mal oči, aj keď Elena predstierala, že si to nevšimla. Mala Tima rada, ale nič viac. Lenže to sa mu neodvažovala povedať, pretože sa bála, že by ho stratila ako kamaráta.

„Fakt, Timo, nerob z toho väčšiu drámu, než v skutočnosti je,“ usadila ho a pokúšala sa napodobniť Vivienin chladný tón hlasu. V skutočnosti mu však bola vďačná, že odviezol rozhovor iným smerom. „Určite to bola nehoda.“ Rovnako ako pri Laure. Nahnevane tú myšlienku zahnila. Musí konečne prestať stále myslieť na Lauru. Je mŕtva, na tom sa už nič nezmení.

„Zvonilo!“ oznámila odrazu Vivien. Elene už niekoľký raz napadlo, že jej priateľka zrejme dokáže čítať myšlienky a že ju chce rozptýliť. „Musíme ísť dovnútra!“

Vďačne prikývla, znova si prehodila batoh na druhé plece a zamierila k vchodu do školy.

„Hej, Grevenstein, už zasa sa motáš okolo tých kočiek? Kde si si nechal bábičky?“ znenazdajky zaznel na školskom dvore Luca-sov hlas a Elena kútikom oka postrehla, ako sa Timo nepatrne

strhol. Už si mohol na tých debilov zvyknúť. Chalani sú občas smiešni.

„Grev, neoblečieš si aj ty nabudúce šaty ako tvoje kamošky?“ To bol pre zmenu Daniel. Nina, ktorá ako jediná z nich mala na sebe skutočne šaty, sa zatvárila urazene. Viv ticho zanávala a zazrela, akoby chcela niekomu vykrútiť krk. Timo sklonil hlavu. Elena sa natiahla za jeho rukou a letmo ju stisla.

„Vykašli sa na nich, sú to úbožiaci!“ zašepkala mu.

„Zalúbené šuškanie?“ komentoval to hneď Lucas a Daniel sa k nemu pridal: „Pozri, ako sa držia za ručičky!“

Elena pustila Timovu ruku a nahnevane, s rukami v bok, sa otočila. „Láskavo vypadnite a nechajte nás na pokoji!“

„Greva bráni jeho frajerka!“ zavtipkoval Daniel, ale neznelo to presvedčivo. Elena bola o hlavu vyššia než on a už mu raz predviedla, že je aj silnejšia. Keď urobila krok smerom k posmeškárom, rýchlo cúvli. Vo vyťahovaných skejtbordáckych gatiach vyzerali oproti nej ešte drobnejší, než v skutočnosti boli, ale zjavne si to neuvedomovali. Z bezpečnej vzdialenosti znova na Tima zakričali: „Maznáčik!“ a potom zmizli v budove školy.

Timo pretiahol tvár. „Nemusíš ma stále brániť.“ Tváril sa rozpačito, ale aj trochu vyčítavo. Elena sa naňho nechápavo pozrela. Čo mu preskočilo? Nemal by jej skôr poďakovať?

„Tak to láskavo nabudúce urob sám!“ vybehla naňho Vivien, schmatla kamarátku za ruku a vliekla ju za sebou. „Poď už, švihaj!“

Keď konečne vošli do triedy, nik nesedel na svojom mieste. Všetci postávali diskutujúce skupinky. Pani Bachová, Elenina učiteľka nemčiny, sa márne snažila vynútiť si v triede pozornosť. Až keď žiakov tretí raz požiadala, aby sa upokojili, začali sa rozchádzať do lavíc. V tom zmätku by sa bolo Elene podarilo zamaskovať neskorý príchod, keby jej to nebol prekazil neprepočítateľný

hlas: „Pozrite, naša princezná už dorazila! Asi jej pripadáme takí neznesiteľní, že chodí do školy čo najneskôr.“

Melanie. Tá mrcha! Elena obrátila oči stĺpkom. Mella jej zrejme nikdy neodpustí, že o ňu prejavil záujem nejaký chalan. Odkedy to prasklo, nedá Elene pokoj. Tvrdí o nej, že je príliš namyslená na to, aby chodila na večierky spolužiakov, hoci Elena má v skutočnosti úplne iné dôvody. Možno by si Melanie mala skúsiť pohovoriť s Eleninou matkou. Elena vôbec nemá náladu vysedať stále doma.

Vivien sa rýchlo obzrela za Elenou, ale tá jej varovanie nepotrebovala. Mellu totálne odignorovala, sadla si a začala hľadať v batohu učebnicu nemčiny. Nemienila sa dať vytočiť. Dnes teda nie.

Doobedie sa príšerne vlieklo. Z toho, čo sa im učitelia snažili vysvetliť, Elena takmer nič nevnímala. Vyučovanie sa pre ňu rozplynulo do neurčitého šumenia. Väčšinu hodín presedela s bradou opretou o lavicu, zízala z okna a myslela na Lauru. Vlastne na ňu vôbec spomínať nechcela, trvalo celú večnosť, kým sa jej podarilo, aby sa deň čo deň aspoň raz nerozplakala. Obzvlášť doma, alebo keď uvidela nejakú vec, ktorá by sa Laure páčila. Lenže tá spomienka sa jednoducho vynorila z jej pamäti a Elena ju nedokázala potlačiť.

Už prešiel takmer rok, ale vidí to pred sebou, akoby sa to stalo včera.

Laura bola celý večer v ťahu a mamu chytil amok. Elena sedela na najvyššom schode a počúvala, ako matka telefonuje s políciou. Znova. Jasne si dokázala predstaviť, čo úradník hovorí. Laura sa vráti. Robíte si zbytočné starosti. Vraveli jej to vždy, keď zavolala. No v poslednom čase sa to opakovalo čoraz častejšie. A Laura, pochopiteľne, zakaždým domov aj prišla.

Elena väčšinou matkin strach nechápala. Ešte nikdy sa ani jed-

nej z nich nestalo nič vážnejšie, veď žili na dedine. Laura sa snažila sestre vysvetliť, že to nejako súvisí s ich otcom, ale to Elenu nepresvedčilo. Prečo si mama myslí, že urobia rovnakú chybu ako otec? Nemajú na to najmenší dôvod.

Lenže tentoraz aj Elena tušila, že niečo nie je v poriadku. Laura jej sľúbila, že s ňou pôjde do kina. Vyhlásila, že aj ona si musí v meste niečo zariadiť. Už dlho spolu nič nepodnikli a Elena sa na ten výlet veľmi tešila. Laura by svoj sľub nikdy len tak neporušila a už vôbec nie kvôli tomu, aby zostala večer dlhšie vonku. To sa na ňu nepodobalo.

Elena stála celý večer pri okne a vyzerala ju. Aj keď jej mama už dávno povedala, aby šla do postele, stála tam a hľadela do noci. Dvakrát zatelefonovala na Laurin mobil, ale ozvala sa jej len odkazová schránka.

Krátko pred polnocou zastavilo na dvore policajné auto. Maják malo vypnutý a Elena odrazu pochopila, že sa stalo niečo hrozné. Tíško vykĺzla z izby, a keď mama otvorila dvere, naklonila sa cez zábradlie na schodisku. Policajt ani nemusel zazvoniť. Elenina matka celý čas čakala na prízemí.

Elena napäto počúvala tlmené hlasy. Policajt aj matka hovorili ticho, aby ju nezobudili, lenže ona nemohla spať. „Nehoda,“ začula, „alkohol“, „hlavná cesta“. Elena čakala na „nemocnica“, ale to slovo sa neozývalo a potom sa mama rozplakala. Elena vkĺzla späť do postele. Laura už nikdy nepríde.

Plakala sama potme, kým nezaspala. Až na druhý deň ráno jej matka povedala, že Laura zomrela.

„Budem pokračovať, keď nám aj slečna Hennová láskavo začne venovať svoju pozornosť.“ Hlas učiteľa matematiky Eleny vytrhol zo spomienok. Nervózne sa pokúšala nájsť hlbší zmysel vo vzorcoch, ktoré sa medzitým objavili na tabuli. No učiteľ sa vzápätí

znova zabral do svojich rovníc, akoby ju ani nikdy nebol napomenul. Zjavne sa rozhodol, že ju nechá na pokoji. Elena nahnevane stisla pery. Najskôr vie, ako na tom je, a snaží sa ju šetriť. Ďalší, kto jej nedôveruje.

Chvíľu sa snažila sledovať učiteľov výklad, ale potom sa jej myšlienky znova rozbehli preč.

Laura. Elena zamyslene prešla prstom po samolepke s motýlikom, ktorú jej sestra nalepila na peračník. Laura ustavične niekam lepila alebo kreslila motýle. Bolo to také jej logo. Mala ich dokonca aj na skútri.

Elena si spomínala, ako sa usmievala, keď na tom skútri odchádzala. Spomínala si aj na to, že jej ten úsmev pripadal trochu smutný, ale možno si to len nahovára, pretože Laura krátko nato zomrela. Na rovnakej ceste ako to neznáme dievča. Kto to asi bol? Zabil ju niekto? V duchu videla obraz dievčiny, ktorá sa veľmi podobala na Lauru. Dievča v bielych letných nohaviciach a pestrofarebnej blúzke, akú mala vtedy na sebe aj Laura.

Nemá to zmysel, jej myšlienky skôr či neskôr rovnako opäť skončia pri Laure. Elena len ťažko zadržovala slzy. Ešteže matematika je už posledná hodina. Možno by mala vypadnúť domov. To sa fakt nedá vydržať. Lenže doma by to asi nebolo o nič lepšie a navyše ani nemá odvahu chodiť poza školu.

„Tak pôjdeš?“

„Čože?“ Elena ako v tranze vybehla zo školskej brány s hlavou stále plnou spomienok. Zmätene sa pozrela na Vivien. Vôbec netušila, o čo ide.

„Pýtala som sa, či pôjdeš k nám. Niečo zjeme a potom sa budeme učiť dejepis, ako sme sa dohodli, nie?“

Jasné, zajtra píšeme písomku. Elena sa chcela spýtať mamy, či by sa mohla ísť učiť k Viv, lenže tá mala včera takú hroznú náladu, že si na to netrúfla.

„Zabudla som sa spýtať,“ zaklamala. „Mama by sa zbláznila, keby som jej o tom dopredu nepovedala.“ Aspoň v tomto neklamala.

Vivien vzdychla. „Tvojej mame šibe.“ Hodila si ťažkú koženú tašku na plece a zafrflala: „Raz ma z toho porazí.“

Elena pokrčila plecami. „Prídem neskôr. Hádám ma pustí. Nejak ju už prehovorím.“ Len dúfala, že sa jej to podarí. Mama v zásade nemala nič proti tomu, aby Elena chodila k Vivien, ale musela to vždy nahlásiť aspoň deň dopredu. A keby tušila, že si potom chce ísť s Timom zaplávať do školského bazéna, dostala by hysterický záchvat. Za potenciálne nebezpečenstvo považovala každého chalana, dokonca aj Tima.

„To hovoríš stále. A väčšinou potom neprídeš,“ odsekla Viv.

„Tentoraz prídem. Mamu nejak spracujem,“ odvetila Elena trochu naštvane. Hádám o nej teraz nezačne pochybovať aj Vivien? „Fakt,“ dodala, keď na ňu Vivien vrhla pochybovačný pohľad.

„Tak fajn.“ Vivien si vzdychla a letmo ju objala. „Tak teda zatiaľ. Maj sa.“

Elena jej zakývala a utekala domov.

Na námestí pred kostolom sa potĺkala banda mladých. Dvaja z nich sedeli na okraji fontány a fajčili, zvyšná päťica sa viac-menej elegantne usadila na asfalte. Elena poznala mená len dvoch z nich, Kevina a Vanessy, s ktorými chodila na základnú. Tí ostatní boli starší, niektorí z nich mali v ten rok končiť školu. Mimovoľne sklonila hlavu a snažila sa ich nenápadne obísť. Nerada si to priznávala, ale tá partia jej trochu naháňala strach. Jej členovia sa ustavične snažili vyprovokovať s niekým hádku. Správali sa, akoby im patrila celá dedina a nikto im nemal čo rozkazovať. Elena dúfala, že sa jej okolo nich podarí nepozorovane prekľznuť. Lenže mylila sa.

Jeden z chlapcov na ňu zapískal. Neobzrela sa, naopak, pridala do kroku.

„Hej, Elena!“ spoznala Vanessin hlas. Kedysi mala Vanessu celkom rada. Bývala oproti Vivien, a tak sa občas hrávali v trojici, ale odkedy sa pridala k tejto partii, bola priam neznesiteľná. Elena neodpovedala.

„Počula si už o tej mŕtvole? Určite nevyzerala lákavo. Asi tak ako tvoja sestra!“ Nieкто sa zasmial.

„Tá nevyzerala lákavo ani predtým.“ Ďalší výbuch smiechu.

„Myslíš, že tam ešte ostala tá kaluž krvi?“

Elena pokrčila plecami, pretože mala pocit, že musí nejako zareagovať. Dúfala, že sú príliš leniví na to, aby vstali a odrezali jej cestu. Už bola takmer na opačnom konci námestia. Tvrdohlavo sa ďalej pozerala do zeme.

„Ja by som si celkom rád pozrel nejakú mŕtvolku...“ Kevin. No povedal to ticho, skôr kamarátom než Elene. Zjavne ich už nezaújímal.

Zhlboka si vydýchla a zahla do najbližšej bočnej ulice. Pripadala si, akoby tesne unikla pred dákym nešťastím.

Kedykoľvek Elena zazrela ich dom, mala pocit, že v ňom straší. Sama netušila prečo. Pestrofarebné kvetiny v predzáhradke vždy svietili až príliš, ostrihané kríky a čerstvo natreté zábradlie vzbudzovali dojem, že majú odpútať pozornosť od nejakého temného tajomstva.

Vnútri to však nevyzeralo oveľa lepšie. Veselé farby nových tapiet vôbec nevnímala. Dokonale čisté dlaždičky a takmer puntičkársky poriadok len zdôrazňovali, že vôbec nič nie je v poriadku. Bez ohľadu na to, ako hlasno mama pustila rádio, Elene ich dom pripadal bez Laury strašne tichý.

„Kde si bola? Robila som si starosti,“ začula Elena, len čo otvorila dvere. Stále tá istá otázka. Stále ten istý tón – plačlivý a vydesený.

Matka stála na tmavom schodisku, meravá ako Elena, v elegantnom smotanovom kostýme, akoby vystrihnutom z módneho časopisu. Pravdepodobne sa len pred chvíľou vrátila z práce. Pôsobila nervózne. Možno sa dopočula o tom mŕtvom dievčati.

Elena mykla plecami. Čo už má na to povedať, veď sa vrátila v rovnakom čase ako vždy.

„Nepáči sa mi, že chodíš domov tak neskoro.“ Už je to tu zas. Prečo je taká? Predsa vie, že som opatrná. Mne sa ešte nikdy nič nestalo.

Cítala, ako sa v nej prebúdzajú zlosť, ale hneď ju rýchlo potlačila. Podišla pár krokov k mame, naklonila sa a jemne ju pobožkala na tvár.

„Nerob si starosti, mami, nič sa mi nestane.“

Nezdalo sa, že by to matku upokojilo, ale napriek tomu sa unaveno usmiala. Rozhovor sa skončil. Teraz jej dá mama pokoj, kým dovarí obed.

„Idem hore.“ Elena sa otočila a vybehla po schodoch, skôr než mohla mama niečo namietnuť. Preč odtiaľto. Nedokázala ten skormútený pohľad vydržať.

Zabuchla za sebou dvere izby a hodila sa na posteľ. Na okamih privrela oči a zhlboka sa nadýchla. V poslednom čase ju každý rozhovor s matkou rozhodil. Rozhodil a rozlúťostil a prebudil v nej pocit bezmocnosti. Predtým tu bola aspoň Laura a pomáhala jej vzoprieť sa matkiným výčitkám, ale odkedy zomrela, všetko sa zhoršilo.

Elena cítila, ako ju začínajú páliť oči, a rýchlo ich zas zavrela. Nesmieš plakať! prikázala si. Celkom stačí, že mama sa rozplače zakaždým, keď príde reč na Lauru. Elena zízala na stenu a pokúšala sa myslieť na niečo pekné. Pohľadom bezcieľne kĺzala po fotografiách, ktoré si zavesila nad posteľ. Laura a ona pred termiskom. Savana riedko porastená akáciami. Zebry. Džíp pripravený na safari.

Pomohlo to. Afrika vždy pomôže. Preto si tam Elena dala tie fotky. Predtým tam mala iné. Zábery z domu, oca a mamu, svah v lese, na ktorom sa sánkovali, prvý školský deň. Potom, keď Laura odišla, Elena dala staré fotografie dolu a namiesto nich rozvešala obrázky z Afriky. Kedykoľvek zatúžila byť ďaleko odtiaľto, prezerala si ich. Niekedy postačilo len sa ich dotknúť, aby unikla z domu, vzniesla sa k oblohe a pristála v savane. Stala sa z nej bádatelka, fotografka, ošetrovatelka zvierat. Nebola len Laurina sestra Elena, pretože Laura už neexistovala.

Vtom zazvonil telefón a ona sa musela z Afriky vrátiť naspäť. Najprv zostala ležať a nechala ho zvonieť. Nech ho zdvihne mama. Ona na to nemá náladu. Lenže volajúci to nevzdával. Telefón zvonil a zvonil. Matka si ho zrejme nevšímala.

Elena otrávene vstala z postele, otvorila dvere izby a znechute-
ne podišla k aparátu na poschodí.

„Haló? Elena Hennová.“

Ticho. Skôr vytušila, než počula niečí takmer nečujný dych.

„Haló?“ zopakovala.

Zase ticho. A nepatrný šum dychu. V žalúdku sa jej šírila zvláštny pocit ako hustý med.

O takýchto telefonátoch už počula. Duševne narušení ľudia, ktorí trávajú čas obťažovaním mladých dievčat. Aspoň tak to vrah-
vievala mama. Lenže Elene nikdy nenapadlo, že by sa jej niečo také mohlo stať. Pokúšala sa spomenúť si, čo sa má v takom prí-
pade robiť.

„Mne nenaženiete strach!“ vyhrkla nakoniec do slúchadla. Taj-
ne dúfala, že jej hlas znel rovnako ľahostajne ako Vivienin. Tá to
ovládala priam fantasticky.

Elena cítila, ako sa jej chvejú ruky. Zovrela päste a znova ich
otvorila. Tým sa to trochu zlepšilo.

„Kto to bol?“ zakričala matka zdola. Dokonca aj pri tej prostej
otázke sa v jej hlase ozvali obavy. Elena bola na chvíľku v poku-

šení povedať jej pravdu, ale to by nemalo zmysel, mamu by to len rozrušilo.

„Vivien,“ odpovedala.

„Aha.“ V duchu videla, ako matka upokojene prikyvuje a vracia sa do kuchyne. Zamyslene zostala stáť pri telefóne. Nemala by zavolať Viv a povedať jej o tom dychčiacom maniakovi? Alebo napríklad Timovi? No potom sa rozhodla, že to nebude preháňať. Radšej na to zabudne. Momentálne by chcela zabudnúť na toľko vecí, že na jednom telefonáte vôbec nezáleží.

Mama pustila rádio. Stopercentne zas myslela na Lauru, pretože inak by ho pri večeri nenechala zapnuté. Elena sa v duchu pýtala, kedy si mama konečne prestane robiť výčitky. Zrejme nikdy.

Mlčky do seba pchala jedlo, zatiaľ čo jej mama rozprávala niečo o svojej práci. Jej neprirodzená veselosť Elenino podozrenie potvrdzovala. Chce sa rozptýliť. V rádiu sa ozvala zvučka správ. Matka hneď zmĺkla a obrátila sa k prístroju. Elena mala občas pocit, že čaká na ďalšiu zlú správu. Na ďalšie nešťastie, ktoré jej dokáže, že svet je zlý a že pred ním musí Elenu chrániť. Rádio jej vychádzalo v ústrety. Po niekoľkých volebných informáciách, prezidentských návštevách a prírodných katastrofách sa moderátor dostal k správam z regiónu a tým neodvratne k mŕtvemu dievčaťu z lesa.

„... vyšetrowanie ukázalo, že ide o pätnásťročnú dievča z okolia Frankfurtu, ktoré bolo nezvestné od minulého roka. Dievča už niekoľkokrát predtým utieklo z domu. Predpokladá sa, že prišlo stopom až na miesto smrtelnej nehody. Po vozidle sa naďalej pátra. Nasledujú správy o počasí...“

Elena ďalej nepočúvala, pretože sledovala výraz na matkinej tvári. Pri moderátorových slovách bola čoraz bledšia a bledšia, akoby sa tam vonku potuloval šialenec, ktorý vraždí autom nevinné dievčatá a čaká len na to, aby sa mohol vrhnúť na jej Elenu.

„Mami?“ oslovila ju opatrne. Možno sa jej ešte rýchlo podarí matku presvedčiť, aj keď bolo jasné, čo jej asi odpovie. „Chcela by som ísť k Viv. Budeme sa spolu učiť dejepis.“

Matka na ňu pozrela ako na strašidlo. „Môžeš sa predsa učiť doma.“

Elena obrátila oči stĺpkom. To sa dalo čakať. Hlúpe správy! Teraz sa jej mama bude báť pustiť ju aj k Viv. „Lenže spolu nám to pôjde lepšie. Mami, prosím!“

Matka sa na ňu zúfalo zadívala. Potom sa zrazu usmiala. Vyzerala takmer ako kedysi, keď sa usmievala.

„No tak pozvi Vivien k nám. Môžete sa učiť a potom si spolu pozrieme nejaký film. Alebo si skočíme na zmrzlinu. Čo na to povieš?“

Elena sa na ňu skepticky pozrela. Čo na to má povedať? Ťažko môže mame vysvetliť, že si potom chceli s Viv niekam vyjsť. Vychádzka bola pre Eleninu matku synonymom smrteľného nebezpečenstva. Navyše v ich dome sa nedá učiť. To už bude radšej znášať krik Vivieninej malej sestričky Michelle.

„Môžeme si zájsť aj do kina, ak chceš,“ pokračovala mama. „A potom si dáme pizzu.“ Elena to vzdala. „Tak dobre, zatelefonojem Viv,“ zaklamala. „Môžeš nám požičať nejaký film. Niečo napínavé, dobre?“ Matka sa usmiala. Elena na okamih zacítila výčitky svedomia.

Počkala, kým mama odíde do videopožičovne, a potom si natiahla tenisky a schmatla ruksak. Keď mama príde domov, bude si zase robiť starosti. A, pochopiteľne, keď sa Elena vráti, bude zle. No na tom nezáleží. Je to vždy lepšie, než trčať celý deň doma. Ticho zavrela dvere a vykĺzla von. Keď vyšla na ulicu, vydýchla si. Utiekla! Odchádzala s pocitom triumfu.

Rýchle tiché kroky a pohyb, ktorý zaznamenala kútikom oka, ju prinútili zastaviť. Postrehla, ako na druhej strane mizne za

jedným z platanov vysoká postava, a potom už ulica ožiarená júlovým slnkom zívala prázdnotou. V susednej záhrade hlasno gagotali husi. Zdalo sa jej to? Žeby teraz už aj ona videla duchov? Nebol to nakoniec ten človek, čo k nim telefonoval?

Elena uprene pozorovala platany, až ju oči rozboleli od slnka, ale nikoho nevidela.

„Úchylák!“ vykrikla cez ulicu, ale aj ona sama počula neistotu vo svojom hlase. Nijaká reakcia. Napriek tomu bola presvedčená, že tam niekto je. Cítila jeho pohľad.

Zvoľna sa odvrátila a zdanlivo ľahostajne schádzala dolu ulicou. Keď zahla za prvý roh a ocitla sa mimo dohľadu, zo všetkých síl sa rozbehla. Letela okolo predzáhradiek a garáží, akoby jej šlo o život. Jej dupotanie sa vydesene rozliehalo v tichu júlového poludnia. Zastavila sa až pred Vivieninými dvermi a lapala po dychu. Mimovoľne sa obzrela, či ju nikto nesledoval, ale ulica vyzerala ako po vymretí, rovnako ako predtým.

Naštvala sa sama na seba a pokrútila hlavou. Ty jedna hlúpa hus, kto by ťa sledoval a hlavne prečo?

Lenže ten nepríjemný pocit v nej zostal.

2. KAPITOLA

Piatok 22. júla 2005

Neviem, ako dlho to ešte vydržím. V mojich spomienkach sa stále zjavuje tá tvár, niekedy plná hrôzy, inokedy s obviňujúcim pohľadom, ktorý sa nedá znieť.

Najskôr by som mala niečo podniknúť, no je mi jasné, že ma sledujú. Netuším, čo by urobili, keby... Občas si hovorím, či aj mne nehrozí nebezpečenstvo. Najlepšie asi bude, keď na to skrátka prestanem myslieť.

„No predsa do lesa.“

„Preskočilo ti?! Čo by sme tam robili?“ Elena sa zdesene pozerala na Tima. Ten si prekrížil ruky na hrudi a tváril sa ľahostajne.

„Pripadá mi to vzrušujúce. Možno odhalíme, čo sa tam vlastne stalo.“

„Sprostosť. Keď na nič neprišla polícia, my určite o nijakú stopu nezavadieme. A navyše, už musím ísť domov.“

„Tvoja mama vie, že nám odpadla telesná?“ spýtal sa Timo. Elena si hrýzla pery. Čo má na to povedať? Veď len teraz sa dozvedeli, že popoludňajšie vyučovanie sa pre horúčavu ruší. Mama ju bude čakať doma najskôr okolo pol piatej, a teraz je len jedna.

„Mne sa tam nechce ísť, Timo,“ priznala sa.

„Čoho sa bojíš? Tá mŕtvola tam už nie je, odviezli ju na patoló-

giu,“ zhovievavo sa usmial. Elena by mu najradšej jednu vrazila. Čo nechápe, že nemá náladu očumovať miesto, kde sa našla mŕtvola? Nechce sa jej chodiť tak blízko k zákrute, kde zomrela Laura. Už niekoľko dní jej lezie na nervy, že nikto o ničom inom nehovorí. Prečo s tým musí začínať aj Timo?

Pokrútila hlavou. „Aj tak sa bojím. Skrátka tam nechcem ísť. Nechápem, na čo by to bolo dobré. Asi len na to, aby si sa mohol pred ostatnými chalanmi naparovať, aký si hustý, čo?“ Najradšej by si bola odhryzla jazyk. Teraz sa Timo určite našťve. No už toho má jednoducho po krk.

Timo si rozhorčene odfrkol. „Tak teda nie. Si rovnako zbabelá ako ostatné baby.“

Otočil sa na podpätku a odpochodoval k stojanu na bicykle. Elena sa za ním nahnevane pozerala. Debilný idiot. Rob si, čo chceš. Mne môžeš byť ukradnutý. Sklamane sa rozbehla na druhú stranu školského dvora.

„Elena, počkaj!“ zastavilo ju volanie. Zo školy za ňou niekto utekal. Chvíľku jej trvalo, než si tie husté gaštanové vlasy, štíhlu vyšportovanú postavu a čierne oblečenie zaradila. Tristan – idol všetkých báb zo školy. Do Frankenachu prišiel z veľkomesta.

Mal sedemnášť, takže bol rovnako starý ako by bola Laura, a dodnes sa na Elenu ani nepozrel. Ani netušila, že vie, ako sa volá. Zjavne dosť znížil svoju latku. Čo od nej môže chcieť?

Zastrčila si palce za opasok nohavic, ako to robila Vivien, a snažila sa pôsobiť nedbalo. Spomalil, až keď bol takmer pri nej, potom zastal a rozpačito si prstami prečesal vlasy.

„Čo chceš?“ spýtala sa Elena ľahostajne, akoby s chalanmi z vyšších ročníkov hovorila každý deň.

Tristan sa usmial. Mal úzku tvár, trochu špicatý nos s niekoľkými pehami a tmavohnedé oči, ktoré sa trblietali, keď sa usmieval. Elene sa zovrel žalúdok. Už chápala, prečo sa okolo neho v jednom kuse točia baby. Nezapôsobil asi len na Vivien. Tá ustavične viedla

reči o „hlúpych husiach, ktoré naháňajú každého, kto vyzerá čo len trochu ako chlap“. Elena jej vždy prikyvovala, no napriek tomu Tristana potajomky sledovala, keď šiel náhodou okolo nej.

„No, vieš, zbadal som ťa z okna. Napadlo mi, že som sa ťa chcel už dávno na niečo spýtať.“ Vyzeral veľmi rozpačito, takmer hanblivo.

„Na čo?“ skepticky sa opýtala Elena. Bude sa jej pýtať na Lauru? Nemôžu tí ľudia konečne myslieť na niečo iné?

Tristan sa zjavne spamätal. „Vieš, chcel som vedieť, či by si so mnou nešla napríklad na zmrzlinu alebo tak...“

Elena naňho prekvapene zízala. Počula dobre? Najkrajší chalan zo školy ju chce pozvať na zmrzlinu? To má byť vtip?

Neisto sa porozhliadla okolo. Tristan bol sám. Nikoho z jeho partie nevidela.

„Tak čo?“ spýtal sa nervózne znova.

Elena sa zamyslela. Mala sa stretnúť s Timom, ale to je teraz už pasé. Vivien má doučovanie a nemá na ňu čas. Tak prečo nie?

„Dobre,“ odpovedala a dúfala, že si nevšimol, ako veľmi ju tým pozvaním prekvapil. „Máš dnes čas?“

Tristan sa otočil smerom k škole. „Mám ešte jednu hodinu, ale potom by to šlo. Tak o tretej v cukrárni?“

Elena prikývla a snažila sa nechať najavo svoje nadšenie.

„Uvidíme sa!“ A bol v ťahu.

Elena nechápavo pokrútila hlavou, potom sa otočila a vydala sa smerom domov.

Cestou domov míňala kníhkupectvo, kde pracovala jej matka. Akoby vycítila Eleninu prítomnosť, otočila sa a pozrela sa cez výklad na ulicu. Elena jej zakývala. Mama sa takmer hanblivo usmiala a zakývala jej späť. Dva dni po tom úteku k Vivien ju nespustila z očí, ale potom zavolať oco z Afriky. Ako vždy bola taká šťastná, že takmer na všetku zlosť zabudla.

„Tak čo, ešte stále si maminkin maznáčik?“

Elena sa prinútila otočiť čo najľahostajnejšie, zdvihla bradu a priamo sa zahľadela do Vanessiných očí. „Čo chceš?“ Kútikom oka sa snažila zistiť, či si Vanessa neprivedla svoje kamošky. No bola sama. Od základnej sa veľmi zmenila. Zrejme sa prispôbila. Predtým bola skôr hanblivá, no teraz sa jej obtiahnuté rifľové šortky končili tesne pod zadkom a výstrih mala taký hlboký, že neskryval vôbec nič. V jednej ruke demonštratívne držala cigaretu, druhou sa hrala s krúžkom v pupku. Zvedavo si Elenu premerala, potiahla si z cigarety a fúkla jej dym priamo do tváre.

„Hej, nebojíš sa tu pobeňovať sama, keď za dedinou niekto odpravil rovnako starú babu? To preto si sa rozbehla za mamičkou, čo?“

Elena len s veľkým úsilím odolala túžbe odstrčiť ju od seba. Namiesto toho sa povýšenecky usmiala.

„Tváriš sa, akoby si bola staršia než ja. Viem, že to rada predstieraš.“

„Len nebuď taká arogantná. Každý predsa vie, že Laura bola ožratá, keď nabúrala. Takže vy nie ste o moc lepšie, aj keď sa takými robíte.“ Otočila sa tak rýchlo, že jej dlhé vlasy švihli Eleno do tváre, a odpochoďovala. Elena sa za ňou zamyslene pozerala. Ožratá? Ten policajt síce hovoril niečo o alkohole, ale ona si nedokázala svoju sestru predstaviť opitú. Na to bola príliš rozumná.

Prečo by sa opíjala? A s kým? A prečo sa nad tým Elena nikdy nezamyslela? Nahnevane pokrútila hlavou. Tá hlúpa poznámka zasa všetko rozvírila. Lenže tieto hádanky Laure život nevrátia.

Rozhodla sa, že už sa tým nebude zaoberať, a pokračovala v ceste domov.

„Odpadlo mi doučovanie, nevyrazíme si do mesta?“ vyhrkla Vivien, sotva sa Elena ohlásila v telefóne. Zjavne mala dobrú náladu. Elena zaváhala. Má povedať Vivien, že má rande s Tris-

tanom? Potom si však spomenula, ako raz Vivien o Tristanovi vyhlásila, že je to „nafúkaný žabiak“, a ako sa tomu vtedy smiali.

„Bohužiaľ to nepôjde,“ odpovedala neisto.

„Prosím ťa, neblázni! Nehovor, že ti stále leží v hlave tá mŕtva baba. Vykašli sa na tých idiotov, nech si vravia, čo chcú!“

Elena sa zamračila. Ako Vanessa pred chvíľou dokázala, mŕtve dievča je v dedine hlavnou témou rozhovorov. Je všadeprítomná. Nech sa Elena vydala kamkoľvek, všade ľudia diskutovali o tom, odkiaľ prišla a čo sa jej prihodilo. Nikto nevedel, kto šoféroval auto, ktoré ju pripravilo o život. Nikto tú nehodu nevidel. Nikoho zjavne nezaujímalo, že zomrela. Nebola z ich dediny. Bol to len prípad. Jej smrť poslúžila ako vítané osvieženie uprostred letnej vidieckej nudy. Elene sa z toho zdvíhal žalúdok.

Ešte horšie to však bolo, keď sa o niekoľko dní rozkriklo, že to dievča zmizlo už takmer pred rokom. Od tej chvíle bolo jasné, že všetci začnú znova preberať smrť Laury Henovej. Tú síce neprešlo auto, jej skúter narazil v plnej rýchlosti do stromu, ale takéto „nepodstatné maličkosti“ ľuďom pripadali malicherné, keď si uvedomili, že obe dievčatá zomreli zhruba v rovnakom čase a na rovnakom mieste. Odvtedy mala Elena pocit, že nech ide kamkoľvek, všetci ju pozorujú.

„Tebe sa to hovorí,“ odpovedala Vivien s radosťou, že jej nemusí spomenúť rande s Tristanom. „Na teba nečumia. Ja už tie súcitné pohľady nemôžem vystáť. Stále sa ma niekto vypytuje, či som v poriadku, a pritom sa len chcú dozvedieť nejaké podrobnosti. Najprv Bachmannovci...“

„Vykašli sa na to, tí sa pletú do všetkého!“ znechutene si odfrkla Viv.

„No hej, ale ja musím prejsť okolo ich záhrady vždy, keď sa vraciam domov. Stavím sa, že schválne postávajú pri plote a vyzerajú ma. Včera prišla do mojej izby dokonca naša upratovačka a pypytovala sa, ako sa mi darí. A predtým Vanessa. Otrásné.

A v škole to nie je o nič lepšie. Stále rovnaké pohľady, akoby som o tej mŕtvoľe mohla niečo vedieť.“ Elena si napoly nahnevane a napoly smutne hrýzla spodnú peru.

„Kašli na to, nemôžeš sa predsa večne schovávať doma, to je nanič. Vyrazíme si spolu do mesta, tam ťa nikto nepozná!“

„Nie, vážne nemôžem,“ rozpačito zamrmlala Elena. „Fakt ma to mrzí,“ dodala rýchlo.

„No prečo? Mama zase vystrája?“

Elena sa letmo pousmiala. Mame povedala, že pôjde k Vivien. Podľa všetkého ju dobrá nálada po ocovom telefonáte ešte neopustila, pretože nič nenamietala. „Nie, mama je v pohode... Ja... chcela som si vyraziť s Timom,“ zaklamala.

„Veď môže ísť do mesta s nami,“ navrhla Vivien.

Elena znova zaváhala. „Vlastne... Vieš, chcela som s ním byť sama,“ kľučkovala.

Viv sa odmlčala a potom sa trochu neisto rozosmiala. „Takže ťa konečne dostal?“

„No, vlastne ani nie.“ Elena mala výčitky svedomia. Vivien je jej najlepšia kamarátka, nemala by ju takto klamať, lenže tušila, že schôdzka s Tristanom by sa Viv nepáčila.

„Ty si vymýšľaš, čo?“ podpichovala ju Vivien, ale znelo to dotknuto. „Tak dobre, keď mi nechceš povedať, čo sa deje, pôjdem s Michelle do zoologickej záhrady.“

„Nehnevaj sa.“ Elena netušila, čo má na to povedať.

„Tak možno zajtra?“

„Nie, zajtra musím ísť na saxofón. Skúsime to v stredu, dobre?“ Elena cítila, že Vivien sklamala.

„Fajn, tak v stredu.“

„Maj sa!“

„Aj ty!“ Položila slúchadlo a zhlboka si vydýchla. Vedela, že Viv sa na ňu nebude hnevať dlho. Dobre ju poznala. Do zajtra na to zabudne.

Elena otvorila skriňu. Prečo si vlastne nikdy nevšimla, že má plno nudných handier, ale nič, čo by vyzeralo... aspoň trochu cool? No prečo by som sa vlastne mala fintať? Nie som predsa nijaká barbina. V návale vzdoru vytiahla staré trekingové gate, ktoré nosila v Afrike, a obyčajné čierne tričko. Nohavice jej už boli trošku krátke, ale cítila sa v nich dobre. Toto som ja, a ak sa to Tristanovi nepáči, nech si pozve na zmrzlinu Mellu, pomyslela si, keď sa pozorovala v zrkadle. Na chvíľku sa zamyslela, potom si párkrát kefou prečesala neposlušné vlasy a spokojne prikývla.

Do vrecka si strčila peňaženku a vyrazila.

Žlto-zelená markíza pred Damarovou cukrárňou žiarila v poludňajšom slnku. Všetky vonkajšie stolíky boli, ako obvykle, obsadené. Vysedávala tam polovica jej spolužiakov. Nohami sa opierali o nízky múrik, veselo sa smiali, lízali zmrzlinu a rozprávali sa. Keď okolo nich Elena prechádzala, niektorí zdvihli hlavu a pozorovali ju o trochu dlhšie, než bolo nutné. Podráždene sa odvrátila a obzerala sa po Tristanovi.

Už boli tri hodiny preč. Čo ak to nemyslel vážne? Poslal ju sem, aby ju všetci mohli očumovať? Alebo sem pozval svoju partiu, nech sa jej môžu posmievať? Elena nazlostene potriasla hlavou. Prečo si vždy myslí o ostatných len to najhoršie? Lenže boli to práve Tristanovi kamoši, ktorí najviac vyskakovali na Tima. Čo ak je rovnaký ako oni?

„Ahoj!“

Elena sa otočila. Tristan zoskočil zo sedadla tyrkysového skútra a usmial sa na ňu. „Prepáč, že idem neskoro, ale náš učiteľ pretiahol hodinu.“

Uľavilo sa jej. Nevykašlal sa na ňu. Najradšej by sa bola od radosti rozosmiala, ale namiesto toho len mávla rukou. „Nič sa nedeje.“ Potom ukázala bradou na skúter. „To je tvoj?“

„Hej,“ usmial sa. „Parádny kúsok, čo?“

Elena znova prikývla a preglgla. „Aj moja sestra mala taký. Žltý.“ Nikdy by neverila, že o tom dokáže tak ľahko hovoriť. Hlavne nie po tom, čo sa odohralo v posledných dňoch. Zahryzla si do spodnej pery a stíchla. Prečo to vôbec spomenula? Tristan sa teraz toho určite chytí a bude sa vypytovať na jej nehodu a na tú druhú mŕtvu babu. Nechce na to spomínať a kažiť si popoludnie. Ani náhodou.

Lenže Tristan sa na jej prekvapenie pozrel na cukráreň a skonštatoval: „Je tam poriadne natrieskané. Čo keby sme si vzali zmrzlinu do kornútika a išli sa trochu prejsť? Na voľné miesto by sme tu čakali večnosť.“

„Jasné.“ Prekvapil ju, ale nedala to najavo.

Tristan im obom kúpil maxi kornútik so štyrmi kopčekmi zmrzliny a potom sa vybrali smerom k ihrisku pri lese. Veľa toho nenahovorili. Elena si užívala, že môže len tak pokojne kráčať vedľa niekoho, kto pre zmenu nemyslí na to mŕtve dievča. Tristan sa na ňu úchytkom pozeral a usmieval sa. Keď to urobil tretí raz, úsmev mu odplatila. Napriek zmrzline v žalúdku cítila, ako ju jeho pozornosť hreje pri srdci a naplňa ju hrdosťou. Ona, Elena Hennová, sa prechádza s najkrajším chalanom zo školy a jemu sa to zjavne páči.

Keď prišli na ihrisko, Tristan si sadol na hojdačku z pneumatiky. Protestujúce deti si nevšimal.

„Povedz, čo robíš, keď sa práve neprechádzaš so staršími chalanmi?“ spýtal sa Eleny. Oči mu zaiskrili a šibalsky sa usmial.

Elena sa zamyslela. Čo mu má na to odpovedať?

Potom pokrčila plecami. „Nič zvláštne. Väčšinou si niekam vyrazím so svojou kamoškou Vivien. Poznáš ju?“

„Tá kučeravá?“

Elena prikývla. Obaja sa odmlčali a ďalej lízali zmrzlinu. Nevedela, čo má hovoriť, čo od nej očakáva. To bolo zvláštne, s ostatnými nikdy nemala pri hľadaní témy na rozhovor problémy, len-

že Tristana určite nebudú zaujímať jej historky zo školy. Alebo hádam hej?

„No a čo robíš ty?“ opýtala sa nakoniec.

Zaškľabil sa. „Len sa tak túlam. V tomto zapadákové veľa zába-
vy nie je. Občas s kamošmi vyrazíme do mesta, napríklad do
kina a tak. Alebo len kaprujeme. A niekedy žúrujeme. Máme
vlastnú klubovňu, o ktorej okrem nás nikto netuší. Môžeme tam
robiť, čo si zmyslíme.“

„Ty sa máš!“ Myslela to vážne. Jej mama nikdy nedovolila ísť na
nejakú párty, ktorá by vyzerala aspoň trochu zaujímavo. Považo-
vala to za príliš nebezpečné.

„Nechceš sa tam prísť niekedy pozrieť?“ Tristan sa odrazil
nohou a zľahka sa pohojďaval na pneumatike.

„Ja? Jasné. Lenže...“ zaváhala. Zdalo sa jej, že je v pohode, ale
nedokázala si vysvetliť, kde sa v ňom vzal ten náhly záujem
o ňu. Určite sa s ňou bude chcieť skôr či neskôr rozprávať o tej
mŕtvole.

„Lenže čo?“

„Prečo tam pozývaš práve mňa?“ Vyletelo to z nej skôr, než
tomu mohla zabrániť. Rozpačito sa naňho usmiala.

Tristan sa rozosmial. „Vidíš, práve pre toto. Si fajn. Si iná než
ostatné baby, čo tu pobejú. Vravíš, čo si myslíš.“

Elena prekvapene pokrútila hlavou. Myslí to vážne? Ona že je
fajn? Vivien, to áno, ale ona určite nie.

„Vďaka!“

Tristan sa rozhojdal ešte viac a potom zoskočil z pneumatiky.

„Poď, ukážem ti našu klubovňu!“ Sebavedome ju chytil za
ruku a vliekol ju za sebou. Jeho teplé prsty pevne zvierali jej dľaň.
Netušila, čo si má myslieť.

Kráčali po lesnej ceste vedúcej od ihriska. Popoludní tam bola
kopa ľudí. Bežci, psičkári a mamičky s kočikmi. Elena premýšľa-
la, kde by sa tá klubovňa mohla skrývať. Tristan ju viedol čoraz

ďalej a ani na chvíľku jej nepustil ruku. Teplo jeho prstov však napriek horúčave nebolo nepríjemné.

Elene sa tá prechádzka začínala páčiť. Spaľujúce slnečné lúče nedokázali preniknúť listím, a tak bol medzi stromami príjemný chládok. Z času na čas zašumel v ich korunách vánok.

Konečne zahli na opustenú bočnú cestu. Dostali sa ňou k vyšliapanej cestičke, po ktorej Tristan pokračoval. Elena sa chvíľku snažila uvoľniť si ruku. Bola s ním úplne sama, a vlastne ho takmer nepoznala. Netušila, aké má úmysly. No potom tie myšlienky odohnala preč. Prečo by jej chcel ublížiť?

Cestičku lemovalo husté čerňácie, ktorého výhonky sa zachytávali Elene o nohavice. Bola rada, že si neobliekla šortky.

Došli až k poľovníckemu posedu, keď Tristan prvýkrát zastal a pustil jej ruku. „Počkaj chvíľku,“ povedal. Elena sa zastavila a zvedavo ho sledovala.

Tristan vklzol za posed a odsunul nabok pár konárov. „Ráčte vstúpiť, madam,“ slávnostne predniesol. Elena zvedavo pristúpila bližšie. Za kríkmi, ktoré – ako si až teraz všimla – tam boli vysadené len nedávno, sa medzi stromami klukatila ďalšia cestička. A na jej konci stál zrub.

„To je paráda!“ vyhrkla a prekĺzla pomedzi kríky na cestičku. Tristan ju potichu nasledoval.

„Vlastne je to stará poľovnícka chatka,“ vysvetľoval. „Patrikov dedo bol poľovník, to on ju postavil. No v poslednom čase ju už nikto nepoužíval, a tak Patrik zobral ocovi kľúče – a máme svoje útočisko!“ Znova chytil Elenu za ruku a viedol ju k chate. Pri vchode sa načiahol a zo škáry medzi dvoma trámami vylovil kľúč. „Každý z nás sem môže prísť, kedy sa mu zachce, napríklad keď potrebuje vypnúť. Ak chceš, môžeš sem chodiť tiež.“

Elena sa na neho neisto zahľadela. Myslí to vážne? Prečo je taký veľkorysý?

„Super,“ prikývla, „vďaka.“

Dvere zaškrípali, otvorili sa a ponúkli jej pohľad do klubovne. Na stenách ešte viseli rozličné lovecké trofeje: jelenie parohy a zaprášená vypchatá hlava diviaka, ktorý si Elenu potmehúdsky prezeral. Zvyšok chatky však pôsobil celkom útulne. Zo stropného trámu visela petrolejová lampa. Pozdĺž stien ležalo niekoľko starých matracov s vyradenými vankúšmi, v strede miestnosti stál improvizovaný stôl z drevených debien, cez ktorý bola prehodená tmavá šatka ako obrus. Pod zvyškami vosku, popolníkov, fliaš a prázdnych obalov od čipsov bolo sotva vidieť stolovú dosku. V rohu stálo niekoľko prepraviek s pivom a kolou, starý televízor s miniatúrnou obrazovkou a video. Na polici sa vršila zmes predmetov: baterka, ošúchaný diár, niekoľko balíčkov hracích kariet, hromada komiksov, škatuľky cigariet, ďalšie sviečky, fľaše s olejom do lampy, prenosné rádio s prehrávačom, kôpka cédečiek a postarší foťák.

„Tak čo? Ako sa ti tu páči?“ Tristan sa rozvalil na jeden z matracov.

„Kde ste vzali tie haraburdy?“ Elena prešla miestnosťou a fascinovane sa zastavila pred policou. Prenosné rádio vyzeralo pomerne nové. Všimla si aj fotografiu miestneho cintorína, ktorá bola pripevnená na zadnej strane police, a v duchu sa spýtala sama seba, čo to má znamenať.

„To vieš... Navláčili sme to sem postupne. Tak čo, hovor, aký máš z toho dojem?“

Elena sa k nemu otočila a usmiala sa. „Je to tu útulné,“ priznala. „Určite sa tu musí parádne žúrovať.“

Zatúžila, aby s Vivien a Timom našli podobné útočisko aj pre seba. Také, o ktorom by jej mama nemala ani potuchy. Kam by jej nemohla zavolať a prikázať, aby sa už vrátila domov.

Tristan sa pousmial. „Pokojne môžeš prísť, keď tu zas bude nejaká žúrka.“ Vstal a zľahka podišiel k fľaškám s pivom. Zjavne vôbec nepostrehol, ako šokovane sa naňho Elena pozerá. Počula dobre? Tristan ju pozval na žúr?

„Dáš si?“ spýtal sa a ponúkol Elene jedno pivo. Ona mlčky pokrútila hlavou. Pivo jej veľmi nechutilo. „Dala by som si radšej kolu, ak ti to neprekáža,“ váhavo odvetila.

„Jasné,“ súhlasil Tristan, vtisol jej do ruky litrovú fľašu a potom sa znova zvalil na matrac. „Ako dlho tam chceš ešte postávať? Tak už sa tu konečne uveleb!“ a gestom ju vyzval, aby si k nemu prisadla.

Elena pohodila plecom a sadla si vedľa Tristana. Oprela sa rukami o drsné parkety a dovolila mu, aby jej položil ruku okolo pliec. Odrazu jej vôbec nepripadalo ťažké rozprávať sa s ním.

Ani nezbadala, ako čas letí. Bolo také príjemné sedieť a tárať s niekým, kto ju skutočne počúva a berie vážne. Tristan sa s ňou bavil ako s dospelou, nie ako s malým hlúpym dievčatkom, za aké ju určite považoval. Rozprávala mu o mame, o otcovi, ktorý stavia priehradu v Afrike, aj o Laure. Zverila sa mu, že by sa chcela stať fotografkou alebo bádatelkou a objavovať nové kraje. Nakoniec spomenula aj nehodu, pri ktorej zahynula Laura.

„Všetci si myslia, že tá mŕtvola s tým nejako súvisí, a mňa to hrozne števe,“ sťažovala sa.

Tristan s pochopením prikývol. „To ti verím. Musí to v tebe prebúdať hrozné spomienky.“

Elena sa zamračila. „Neprekážalo by ti, keby sme o tom viac nehovorili?“

„Fajn.“ Tristan sa pozrel na hodinky. „Dofrasa, musím švihnúť domov.“

Elena sa pozrela na stenu a strhla sa. „Preboha!“ Štvrt' na osem! Kým príde domov, bude už takmer osem. Mama bude vyvádzať.

Tristan sa zatváril previnilo. „To je moja vina, asi budeš mať doma problémy, čo?“

Elena chcela už-už prikývnuť, no včas si uvedomila, že problémy s rodičmi mávajú deti. A ona je už predsa takmer dospelá. Takže len mávla rukou. „To zvládnem. Som na to zvyknutá.“

„Určite?“

Elena prikývla. Zdalo sa, že tým Tristana upokojila. „Tak poďme, odprevaďm ťa!“

Spoločne šli spať k ihrisku a potom do dediny. Mlčali, ale Tristan po celý čas zvieral jej ruku. Bol to zvláštny pocit, kráčať s ním ulicami. Akoby počas chvíľky dospela. Až keď dorazili na roh ulice, kde Elena bývala, pustila jeho dľaň.

„Ďalej už pôjdem radšej sama,“ povedala a ospravedlňujúco sa usmiala.

Tristan prikývol. „Tak dobre.“ Na okamih zaváhal. „Počuj, nechcela by si si so mnou niekedy vyraziť do mesta? Napríklad do kina? Mohol by som ťa tam hodiť na skútri.“

Elene sa prudko rozbúchalo srdce až niekde v krku. Len pokoj, napomenula sa. Si už veľká, tak sa podľa toho správa! „Prečo nie?“ odpovedala už pokojným hlasom.

„Super, ozvem sa ti!“ Znova sa na ňu usmial, potom sa otočil a vykročil hore ulicou. Elena chvíľku pozorovala, ako sa vzdaľuje, a potom zamierila domov.

„Kde si bola?“ Mama mala na sebe biele rifle a svetlý sveter, v ktorom vyzerala na schodisku ako duch. V jej tvári sa miešali strach a zlosť. Elene sa nepríjemne stiahol žalúdok. Líca jej horeli. Mohla mama spozorovať, že bola s nejakým starším chalanom?

„No predsa s Vivien. V zoologickej. A s Michelle,“ dodala váhavo. Mama k Renbachovcom možno už telefonovala a zháňala ju. Dúfala, že Vivien skutočne odišla so sestričkou do mesta, inak bude mať problém.

„Pani Renbachová vôbec nevedela, že si šla s nimi.“ Matkin hlas znel zmierlivejšie, ale ešte stále vyčítavo. Elena nedala najavo, ako jej odľahlo, a pokrčila plecami. „Asi jej to Viv zabudla povedať.“

„Mala si mi zavolať, robila som si o teba starosti,“ nevzdávala sa matka.

Elena si povzdychla. „Mami, mne sa predsa nič nestane, veď ešte nie je ani deväť a ja už som doma.“ Váhavo položila mame ruku na plece. Cítila, ako sa pod jej dotykoch chveje.

„No nabudúce zavolaj, jasné? Prídem po teba.“ Zlosť bola preč a v maminom hlase už znela len ustarostenosť.

Elena vyhrala. Aj keď ten mamin plačlivý tón jej poriadne liezol na nervy.

Prikývla. „Tak dobre, mami.“ Vedela, že tento sľub nedodrží. „Môžem ísť hore?“

Matka prikývla. „O pol hodiny bude večera.“

„Okej.“ Elena vystrelila hore a brala pri tom schody po dvoch. V izbe sa ihneď vrhla k telefónu a vytočila Vivienino číslo.

„Tak čo si o tom myslíš?“ vyhrkla Vivien, keď zdvihla slúchadlo.

„O čom?“ spýtala sa Elena nechápavo. „O čom hovoríš?“

„No predsa o tom aute. Nehovor, že to nevieš! Timov otec ti to určite porozprával.“

Elena rozpačito premýšľala, ako asi má Vivien naznačiť, že s Timom popoludní vôbec nehovorila. „Aké auto?“ spýtala sa nakoniec. „O ničom neviem.“

Vivien vzrušene vzdychla. „Našli auto, čo zrazilo to dievča! Vylovili ho z rybníka. Nieкто ho tam musel potopiť. Vieš...“ zaváhala, „... možno mal Timo pravdu a fakt to bola vražda. Mohla byť, keď chcel nieкто ukryť to auto. Čo si o tom myslíš?“

Vražda. Elena sa zachvela. Ak to bola vražda, tak Laurina nehoda možno... Zlostne tú myšlienku potlačila. Prestaň vidieť strašidlá. A vôbec. Laura je mŕtva a na tom sa nič nezmení, aj keby to nebola nehoda, ale vražda. „Ja neviem,“ odpovedala po chvíli. „Možno to bola nehoda a ten vodič sa tak vydesil, že sa toho auta chcel čo najrýchlejšie zbaviť.“

„Možno.“ Vivienin hlas neznel príliš presvedčivo. No skôr než mohla Elena niečo dodať, ozvalo sa mamino volanie. Rýchlo ešte

Vivien vysvetlila, že keby sa jej mama pýtala, či s nimi bola v zoologickej záhrade, má ju kryť a zasvätiť do toho klamstva aj Michelle.

Potom zložila slúchadlo a zbehla po schodoch do kuchyne. No keď do seba pchala zemiakovú kašu, Vivienina novinka jej neschádzala z hlavy.

Vražda. A potom v duchu uvidela Laurinu tvár, opäť počula zvonenie policajtov, znova k nej prenikali útržky rozhovoru. V očiach ju pálili slzy a pripadala si zasa malá a bezmocná. Zaťala zuby, prehltla hrču, ktorá jej rástla v krku, a pomyslela na Tristana.

3. KAPITOLA

Streda 23. marca 2005

Rozhodla som sa napísať reportáž. Najprv však musím zistiť fakty. A to určite nebude hračka. Viem, že mama si bude robiť starosti. Chuderka. Akoby nestačilo, že ocko musí pracovať v Afrike, aby zaplatil svoje dlhy. Myslím, že sa zo všetkých síl snaží zabrániť tomu, aby sme my dve s Elenou boli rovnaké „niktošky“ ako on. Ludia z dediny sa už teraz na ňu pozerajú s pohrdaním, pretože sa vydala za „takého“, a teraz jej ešte pridám ja. No s istotou viem, že až ten článok raz dokončím, bude na mňa hrdá. A ja, ja sa hádam konečne vyhrabem z tejto mizérie.

„Čo ste si spravili?“ spýtala sa Viv nasledujúci deň ráno, keď Timo prešiel okolo nich na školský dvor bez toho, aby ich pozdravil. Elena si rozpačito hrýzla spodnú peru a hľadala odpoveď. Dúfala, že to Tima do rána prejde, ale zjavne bol ešte stále urazený. Ako malý chlapec, pomyslela si.

„Ale nič,“ odvetila.

Vivien nedôverčivo nadvihla obočie a zľahka do nej štychla. „Konečne si mu povedala, že oňho nestojíš, alebo čo?“

Elena si vzdychla. Vivien je jej najlepšia kamarátka a má právo dozvedieť sa pravdu.

„Timo chcel ísť včera silou-mocou do lesa, kde našli tú mŕtvolu. A mne sa tam nechcelo. Tak sme sa pohádali.“

„To je idiot!“ Vivien jej súcitne položila ruku okolo pliec. „Čo by si od neho chcela? Chalani sú už takí. Všetci.“

Tristan nie, pomyslela si Elena a nepatrne zaváhala. No potom sa rozhodla, že sa Vivien zverí. Aj tak jej to raz bude musieť povedať. „Počuj, Viv...“ znova zaváhala, nevedela ako ďalej.

„Čo?“ Vivien sa usmievala, akoby ju tešilo, že Elena s Timom sa pohádali. Občas Elena svojej priateľke nerozumela.

„Vieš... ja som mala včera rande s Tristanom. Pozval ma na zmrzlinu.“ Netušila prečo, ale tajnú klubovňu ani ich dlhý rozhovor radšej nespomenula.

Vivien sa od nej odtiahla.

„S Tristanom? S tým veľkohubým žabiakom? Ako si k nemu prišla?“

Elena pokrčila plecami. Mala pocit, že Vivien sa urazila, ale nechápala prečo. Vari nie je jedno, či ide na rande s Timom, alebo s Tristanom?

„Predsa dobre vieš, ako sa Lucas a Daniel a tí jeho ďalší podarení kamoši neustále navážajú do Tima. To je Tristanova partička. Alebo sa mýlim?“ Vivien vyzerala naštvane.

Elenine rozpaky rástli. „No Tristan je fakt super chalan. Možno vôbec netuší, že jeho kamoši...“ Tak táto výhovorka sa mi veľmi nepodarila, pomyslela si.

Vivien obrátila oči stĺpkom. „Bože, ty si ale naivná. A vôbec, čo od teba ten žabiak zrazu chcel? Nevrav, že sa z ničoho nič preorientoval na mladšie baby.“

Elena znova pokrčila plecami. Potom sa však vzbúrila. „A prečo by nemohol?“ vyhrkla. „Čo je ťa vlastne do toho? Hádam nežiarliš!“

Vivien sa zablýskali oči od hnevu. Elena zbadala, ako sa jej priateľka naštvava, aj keď sa svoj hnev snažila držať pod kontrolou. Na chvíľu zaváhala, či nezašla príďaleko. No Viv predsa nie je vôbec nič do toho, s kým bude Elena chodiť.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.